

Asia C-42/22**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

19.1.2022

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:Supremo Tribunal Administrativo (ylin hallintotuomioistuin,
Portugali)**Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:**

16.12.2021

Valittaja:Global – Companhia de Seguros SA (josta on tullut Seguradoras
Unidas SA)**Vastaaja:**

Autoridade Tributária e Aduaneira

Pääasian kohde

Global – Companhia de Seguros, S.A., josta on tullut Seguradoras Unidas, S.A., on valittanut Supremo Tribunal Administrativo (ylin hallintotuomioistuin, Portugali) Tribunal Tributário de Lisboa (Lissabonin verotuomioistuin, Portugali) 30.12.2017 antamasta tuomiosta, jolla hylättiin Autoridade Tributária e Aduaneiran (Portugalin vero- ja tulliviranomainen) tekemien verotuspäätösten, jotka koskivat arvonlisäveroa ja viivästyskorkoja, joiden yhteenlaskettu summa oli 18 715,86 euroa, kumoamista koskeva kanne.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Ennakkoratkaisupyyntö koskee direktiivin 77/388/ETY 13 artiklan B kohdan a ja c alakohdan sekä niiden sijaan tulneiden direktiivin 2006/112/EY 135 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 136 artiklan a alakohdan tulkintaa, kun on selvitettävä, kattaako käsite ”vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnot”, jotka ovat

vakuutusyhtiön pääasiallista toimintaa, myös niille liitännäiset tai niitä täydentävät toiminnot, erityisesti lunastettujen ajoneuvojen oston ja myynnin, ja onko myös kyseinen toiminta tältä osin vapautettu arvonlisäverosta. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin haluaa selvittää lisäksi, voiko arvonlisäverosta vapauttaminen johtua siitä seikasta, että vakuutusyhtiö on vapautettu arvonlisäverosta eivätkä nämä tavarat ole oikeuttaneet arvonlisäveron vähentämiseen. Se haluaa selvittää vielä, onko lunastettujen ajoneuvojen myynnin jättäminen arvonlisäverovapautuksen ulkopuolelle vastoin verotuksen neutraalisuuden periaatetta.

Ennakkoratkaisukysymykset

Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin esittää unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan nojalla seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

A. Onko kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan B kohdan a alakohtaa ja siten nykyistä arvonlisäverodirektiivin 135 artiklan 1 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että käsite ”vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnot” kattaa arvonlisäverovapautuksen osalta niille liitännäiset tai niitä täydentävät toiminnot, kuten lunastettujen ajoneuvojen oston ja myynnin?

B. Onko kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan B kohdan c alakohtaa ja siten myöhemmin säädettyä arvonlisäverodirektiivin 136 artiklan a alakohtaa tulkittava siten, että lunastettujen ajoneuvojen oston ja myynnin katsotaan kohdistuvan ainoastaan verosta vapautettuun yritykseen, jos nämä tavarat eivät ole oikeuttaneet veron vähentämiseen?

C. Onko vastoin arvonlisäverotuksen neutraalisuuden periaatetta olla vapauttamatta vakuutusyhtiöiden harjoittamaa lunastettujen ajoneuvojen myyntiä arvonlisäverosta silloin, kun arvonlisäveron vähennysoikeutta ei ole ollut?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY, annettu 17.5.1977, jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste (jäljempänä kuudes arvonlisäverodirektiivi); 13 artiklan B kohdan a alakohta ja 13 artiklan B kohdan c alakohta.

Neuvoston direktiivi 2006/112/EY, annettu 28.11.2006, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä (jäljempänä arvonlisäverodirektiivi); 135 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 136 artiklan a alakohta (jotka vastaavat edellä mainittuja kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan B kohdan a ja c alakohtaa).

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Portugalin arvonlisäverokoodeksi (Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado), joka hyväksyttiin 26.12.1984 annetulla asetuksella (Decreto Lei) nro 394 B/84 ja julkaistiin uudelleen 20.6.2008 annetulla asetuksella (Decreto Lei) nro 102/2008 (Diário da República nro 118/2008, Série I, 20.6.2008), sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna; 9 §:n 29 (nykyinen 28) ja 33 momentti.

Vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamista ja harjoittamista Euroopan yhteisön alueella, vapaa-alueiden laitosten yhteydessä harjoitettu toiminta mukaan lukien, koskevista edellytyksistä 17.4.1998 annettu asetus nro 94 B/98 (Decreto Lei que regula as condições de acesso e de exercício da atividade seguradora e resseguradora no território da Comunidade Europeia, incluindo a exercida no âmbito institucional das zonas francas; Diário da República nro 90/1998, 2.º Suplemento, Série I-A, 17.4.1998); 8 §:n 1 momentti.

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä pääasiassa

- 1 Esillä oleva valitus koskee tuomiota, jolla hylättiin Global – Companhia de Seguros, S.A:n, josta on tullut Seguradoras Unidas, S.A., nostama kanne, joka koski kauteen 07/03/T liittyvää arvonlisäveropäätöstä nro 09172471, kauteen 07/06T liittyvää arvonlisäveropäätöstä nro 09172473, kauteen 07/09T liittyvää arvonlisäveropäätöstä nro 09172475 ja kauteen 07/12T liittyvää arvonlisäveropäätöstä nro 09172477 sekä näihin liittyviä viivästyskorkopäätöksiä, joista päätös nro 09172472 koski kautta 07/03T, päätös nro 09172474 kautta 07/06T, päätös nro 09172476 kautta 07/09T ja päätös nro 09172478 kautta 07/12T.
- 2 Valittaja on vakuutusyhtiö, joka harjoittaa vakuutustoiminnan ohella vakuutetuilleen aiheutuneiden liikenneonnettomuuksien seurauksena lunastettujen ajoneuvojen ostoa ja niiden myöhempää myyntiä.
- 3 Portugalin silloisen veroasioiden pääosaston (Direção Geral dos Impostos) alaisen verotarkastusyksikköjen keskusosaston (Direção de Serviços de Inspeção Tributária) alaisen vakuutus- ja rahoitusyhtiöiden verotarkastuksista vastaavan jaoston yksikön (Serviços da Divisão de Inspeção a Seguradoras e Sociedades Financeiras) suorittama verovuotta 2007 koskenut verotarkastus oli johtanut arvonlisäveroa koskeviin 17 213,70 euron suuruisiin oikaisuihin ja viivästyskorkoihin.
- 4 Nämä oikaisut perustuivat lunastettujen ajoneuvojen luovutusta koskevaan Portugalin verohallinnon (Administração Fiscal) näkemykseen, joka esitettiin tarkastuskertomuksessa seuraavasti:

”Verovelvollinen ei ole maksanut arvonlisäveroa tavaroiden (lunastettujen ajoneuvojen) luovutuksen yhteydessä.

Lunastettujen ajoneuvojen myynti on CIVA:n 3 §:n mukaisesti arvonlisäveron alainen liiketoimi, sillä sen katsotaan olevan yrityksen omaisuuden vastikkeellista luovuttamista, ja siihen sovelletaan 21 prosentin verokantaa saman säädöksen 18 §:n c kohdan mukaisesti.”

- 5 Portugalin verohallinto teki näin ollen edellä 1 kohdassa luetellut arvonlisäveropäätökset sekä veroihin lisättäviä viivästyskorkoja koskevat päätökset, joiden yhteenlaskettu summa oli 18 715,86 euroa.
- 6 Valittaja maksoi riidanalaisten päätösten mukaisen määrän 23.11.2009.

Pääasian asianosaisten keskeiset perustelut

Valittajan mukaan lunastettujen ajoneuvojen myynti on katsottava arvonlisäverosta vapautetuksi liiketoimeksi, päinvastoin kuin valituksenalaisessa tuomiossa on tehty.

Portugalin arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 momentin (nykyisen arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 28 momentin) mukaan arvonlisäverosta vapautetaan ”vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnat sekä näihin liittyvät vakuutuksenvälittäjän ja vakuutusasiamiehen palvelujen suoritukset”; kyseinen säännös perustuu kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan B kohdan (Muut vapautukset) a alakohtaan, jonka sijaan on tullut nykyinen arvonlisäverodirektiivin 135 artiklan 1 kohdan a alakohta.

Kyseisen vapautuksen taustalla olevat syyt ovat ennen kaikkea teknisiä ja johtuvat siitä, että vakuutustoiminnan sisällyttäminen kyseiseen verojärjestelmään, joka perustuu hyvitysmenettelmään, oli käsitteellisesti vaikeaa, sillä asiakkaiden maksamista maksuista vain pieni osuus menee hallinnollisten kustannusten kattamiseen, sekä siitä, että vakuutusyhtiöt harjoittavat rahoitustoimintaa kilpaillen muun pankki- ja rahoitustoiminnan kanssa, joka on niin ikään vapautettu arvonlisäverosta kyseisen direktiivin nojalla.

Portugalin arvonlisäverokoodeksissa säädetyn vapautuksen perusteena olevassa unionin oikeuteen kuuluvassa oikeussäännöksessä säädetään vakuutus- ja jälleenvakuutustoimintoja koskevasta vapautuksesta, jonka soveltamiselle ei ole asetettu poikkeuksia eikä rajoituksia.

Siten viittaus niihin liittyviin vakuutuksenvälittäjien ja vakuutusasiamiesten palvelujen suorituksiin on tehty verovapautuksen soveltamisalan selkiyttämiseksi, eikä tämä merkitse sitä, että kaikki muut liitännäiset palvelujen suoritukset olisi suljettu sen ulkopuolelle.

Asetuksen nro 94 B/98 8 §:n 1 momentissa säädetyn mukaisesti vakuutusyhtiöt ”ovat finanssilaitoksia, joiden yksinomaisena tarkoituksena on harjoittaa vakuutus- ja jälleenvakuutustoimintaa ja jotka voivat harjoittaa lisäksi kyseiselle toiminnalle liitännäistä tai sitä täydentävää toimintaa erityisesti lunastettuja

ajoneuvoja koskevien toimien ja sopimusten osalta – –”; kyseisen säännöksen sanamuodon perusteella on näin ollen ilmeistä, että lunastettuihin ajoneuvoihin liittyviä liiketoimia pidetä laissa päätoimintana harjoitetulle vakuutustoiminnalle liitännäisenä toimintana, joka kuuluu alalla toimivien yritysten toimialaan.

Kyseisiä liiketoimia ei voida erottaa normaalista liikenneonnettomuuksiin liittyvästä neuvottelu- ja korvaustoiminnasta, koska kyseisten liiketoimien arvo vaihtelee sen mukaan, saako vakuutusyhtiö vaurioituneen (tai lunastetun) ajoneuvon vaihtokauppana, ja koska valtaosassa tapauksista liiketoimen loppusumma ei tuota arvonlisää vakuutuksenantajalle. Tämä täydentävyys vahvistetaan myös alaa koskevassa lainsäädännössä, ja sen perusteella valittaja ei ymmärrä, miten lunastettujen ajoneuvojen luovutus voitaisiin erottaa vakuutustoiminnasta arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 momentissa säädettyä verovapautta sovellettaessa.

Arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 momentissa säädetyn perusteella lainsäätäjän ei sitä paitsi olisi ollut järkevää katsoa näiden liiketoimien, jotka liittyvät perinteisesti vakuutustoimintaan, jäävän verovapautuksen ulkopuolelle mutta sisällyttää toisaalta verovapautuksen piiriin kolmansien harjoittama vakuutuksenvälitys ja vakuutusasiamiestoiminta, jotka ovat täysin erotettavissa vakuutusmaksujen keruusta ja korvausten maksamisesta ja joiden verovapauden osalta kumpikaan edellä mainituista teknisistä syistä ei selvästikään päde. Kun huomioon otetaan lainsäätäjän aikomus vapauttaa kaikki vakuutustoiminta laajassa merkityksessään, lainsäätäjä on pitänyt vapautuksen nimenomaista vahvistamista tarpeellisenä tosiasiallisesti vain viimeksi mainittujen kohdalla, joten on katsottava, että jos lainsäätäjä ei olisi säätänyt niistä lainkaan, kyseiset liiketoimet olisivat edelleen verotettavia. Arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 momentissa säädettyä vapautusta on siis sovellettava tälläkin perusteella.

Kyseinen näkemys ei ole ristiriidassa niiden muutamien Portugalin hallinto- ja verotuomioistuimissa hiljattain annettujen ratkaisujen kanssa, jotka poikkeavat aiemmasta suhteellisen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä [viittaus Supremo Tribunal Administrativon oikeuskäytäntöön] ja joissa katsotaan, ettei lunastettujen ajoneuvojen oston ja myynnin kaltainen liitännäinen toiminta sisälly vakuutustoiminnan käsitteeseen.

Valittajan näkemyksen mukaan ei siis voida hyväksyä tulkintaa, jonka mukaan arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 9 momentissa viitataan asetuksen nro 94 B/98 8 §:ään siltä osin kuin siinä mainitaan vakuutus- ja jälleenvakuutustoimintojen käsite, koska kyseinen käsite on unionin oikeuden itsenäinen käsite, jota tulkittaessa on otettava huomioon sen taustalla oleva unionin oikeusnormi.

Väitetty verovapautuksen laajentaminen koskemaan vakuutuksenvälittäjien ja vakuutusasiamiesten toteuttamia liitännäisiä palvelujen suorituksia ei merkitse myöskään sitä, että kaikki liitännäiset palvelujen suoritukset olisi suljettu pois verovapautusta koskevalla säännöksellä, sillä ilmauksen ”mukaan lukien” käyttäminen on valittajan mukaan selvennys, jonka unionin lainsäätäjä on

katsonut tarpeelliseksi. Näin ollen valittaja katsoo tämänkin perusteen nojalla, että tarkasteltavina olevat liiketoimet on katsottava vapautetuiksi verosta arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 momentin mukaisesti, joten valituksenalainen tuomio on kumottava ja kanne on hyväksyttävä.

Siinä tapauksessa, että katsottaisiin toisin, ja koska kyseessä on Euroopan unionin oikeuden tulkintaa koskeva kysymys, josta on herännyt epäilyksiä ja jolla on merkitystä asian ratkaisun kannalta, on tästä tulkinnasta pyydettävä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan nojalla ennakkoratkaisua Euroopan unionin tuomioistuimelta, jolla on toimivalta ratkaista unionin oikeuden tulkintaa koskeva kysymys.

Unionin tuomioistuimelta on näin ollen pyydettävä ennakkoratkaisua, koska kyseessä on unionin oikeuteen kuuluvien oikeussäännösten eli kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan B kohdan a alakohdan ja arvonlisäverodirektiivin 135 artiklan 1 kohdan a alakohdan tulkinta ja koska on ilmeistä, että tästä tulkinnasta on herännyt epäilyksiä etenkin siksi, että oikeustieteessä ja vero- ja hallintotuomioistuinten oikeuskäytännössä ei olla – kuten tiedetään – yksimielisiä tästä seikasta huolimatta siitä, että kyseisten säännösten sanamuoto on säilynyt muuttumattomana.

Vaikka katsottaisiin, ettei lunastettujen ajoneuvojen myyntiä ole vapautettu arvonlisäverosta edellä esitetyn mukaisesti, siihen olisi kuitenkin sovellettava arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 33 momentissa säädettyä vapautusta, joten tästäkin syystä käsiteltävässä asiassa riitautetut arvonlisäveropäätökset ja viivästyskorkoja koskevat päätökset ovat lainvastaiset.

Valituksenalaisessa tuomiossa tehdään siis tältäkin osin arviointivirhe, ja se on kumottava. Näin ollen kyseisen säännöksen mukaisesti arvonlisäverosta vapautetaan käsiteltävän asian kannalta merkityksellisiltä osin ”*sellaisten tavaroiden luovutukset, jotka on käytetty kokonaan verosta vapautettuun toimintaan, jos nämä tavarat eivät ole oikeuttaneet veron vähentämiseen, sekä sellaisten tavaroiden luovutukset, joiden hankinta tai käyttö ei ole 21 §:n 1 momentin mukaisesti oikeuttanut vähennykseen*”; myös kyseinen säännös perustuu vastaavaan unionin oikeuden säännökseen eli kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan B kohdan c alakohtaan ja siten arvonlisäverodirektiivin 136 artiklan a alakohtaan.

Kyseinen säännös on olennainen arvonlisäverojärjestelmän rakenteen kannalta, ja sillä pyritään välttämään veron kertyminen, joka tapahtuu väistämättä joka kerta, kun tavarank hankinta on tapahtunut ilman vähennysoikeutta, olivatpa kyseessä verosta vapautetun verovelvollisen suorittamat hankinnat tai arvonlisäverokoodeksin 21 §:n 1 momentissa tarkoitettut tavarat. Verovapautussäännöksen alkuosaa sovelletaan valittajan suorittamiin lunastettujen ajoneuvojen myyntiliiketoimiin verotuksen neutraalisuuden varmistamiseksi. Tämän seurauksena kyseessä olevat tavarat, jotka ovat yksinomaan vakuutustoimintaan liittyviä ”tuotannontekijöitä”, on katsottava tavaroiksi, joita

on käytetty kokonaan verosta vapautettuun toimintaan, eli ensimmäinen kyseisessä säännöksessä vahvistetuista edellytyksistä täyttyy.

Toisaalta on todettava, että vaikka kyseiset ajoneuvot ovat antaneet omistajilleen verovähennysoikeuden ja siten niistä on pitänyt maksaa vero valittajalle luovutettaessa, valittaja ei ole voinut verosta vapautettuna verovelvollisena vähentää kyseistä veroa missään vaiheessa, ja näin täyttyy toinen kyseisen säännöksen mukainen siinä säädetyn verovapautuksen myöntämisen edellytys eli se, ettei verosta vapautettuun toimintaan käytettyihin tavaroihin ole kohdistunut vähennysoikeutta.

Lyhyesti sanottuna on siis todettava, että vaikka katsottaisiin, ettei lunastettujen ajoneuvojen myyntiliiketoimia ole vapautettu verosta arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 momentin nojalla, näihin liiketoimiin olisi joka tapauksessa sovellettava saman pykälän 33 momentissa säädettyä vapautusta, kuten myös Supremo Tribunal Administrativo on katsonut [viittaus Supremo Tribunal Administrativon oikeuskäytäntöön]. Näin ollen tarkasteltavina olevat verotuspäätökset ovat tästäkin syystä lainvastaisia, sillä ne ovat vastoin arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 33 momenttia, ja ne on siten kumottava.

Tämä päätelmä on sitäkin vakuuttavampi, kun huomioon otetaan, että laissa, joka on saanut tukea ja vahvistusta hallinnollisesta ohjeistuksesta [viittaus tällaiseen ohjeeseen], säädetään, että vakuutuksenantajien harjoittamassa lunastettujen ajoneuvojen myynnissä ostaja maksaa arvonlisäveron oma-aloitteisesti. Valittajan mukaan kyseinen oikeussäännös, joka vahvistetaan nykyisessä hallinnollisessa ohjeistuksessa, osoittaa lainsäätäjän tarkoittaneen, ettei vero tulisi vakuutuksenantajien rasitteeksi, mikä on otettava huomioon tarkasteltavana olevassa tapauksessa, ja myös tämän perusteella valituksenalainen tuomio on kumottava ja kanne on hyväksyttävä.

Supremo Tribunal Administrativo Ministério Público on antanut lausunnon, jonka mukaan ennakkoratkaisua on pyydetty SEUT 267 artiklan nojalla, ja tätä varten laaditaan kysymykset, joihin käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien liiketoimien luonteeseen liittyvä riita perustuu, kun otetaan huomioon kuudennen direktiivin 13 artiklan B kohdan a ja c alakohta, jotka on saatettu kansallisen lainsäädännön osaksi arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 ja 33 momentilla.

Tiivistelmä ennakkoratkaisupyynnön perusteluista

Selvitettäväksi tuleva kysymys koskee olennaisin osin sitä, onko vakuutustoimintaa harjoittavien yritysten suorittama niin sanottujen lunastettujen ajoneuvojen myynti vapautettu arvonlisäverosta arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 ja 33 momentissa säädetyn perusteella.

Arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 ja 33 momentin, sellaisina kuin ne olivat voimassa vuonna 2007, mukaan verosta vapautetaan ”vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnot sekä näihin liittyvät vakuutuksenvälittäjän ja

vakuutusasiamiehen palvelujen suoritukset” sekä ”sellaisten tavaroiden luovutukset, joita on käytetty kokonaan verosta vapautettuun toimintaan, jos nämä tavarat eivät ole oikeuttaneet veron vähentämiseen, sekä sellaisten tavaroiden luovutukset, joiden hankinta tai käyttö ei ole 21 §:n 1 momentin mukaisesti oikeuttanut vähennykseen”.

Edellä mainitut säännökset on annettu kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan B kohdan a ja c alakohdan saattamiseksi kansallisen lainsäädännön osaksi, ja niiden tulkinnassa on ilmennyt ristiriita, sillä Supremo Tribunal Administrativon oikeuskäytäntö, joka on vahvistettu täysistunnon 7.11.2012 antamassa tuomiossa, on vastoin Portugalin oikeustieteessä valtaosin puolluttua näkemystä [viittaus kansalliseen oikeuskirjallisuuteen].

Supremo Tribunal Administrativon veroasioiden jaoston (secção de contencioso tributário) täysistunnon antamassa tuomiossa noudatetaan täysin 19.4.2012 annetussa tuomiossa vahvistettua oikeuskäytäntöä, jonka mukaan käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa ei sovelleta arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 eikä 33 momenttia eli vakuutuksenantajien suorittaman lunastettujen ajoneuvojen luovutuksen on katsottava olevan verotettavaa toimintaa. [viittaus oikeuskirjallisuuteen]

Tämä viittaa siihen, että arvonlisäverokoodeksin 9 §:n 29 ja 33 momentin tulkinnassa on ilmeinen ristiriita, joka on olemassa samalla myös kuudennen arvonlisäverodirektiivin 13 artiklan B kohdan a ja c alakohdan, jotka on saatettu ensin mainituilla säännöksillä kansallisen lainsäädännön osaksi, tulkinnassa.

Edellä esitetyn perusteella ja sen estämättä, mitä Supremo Tribunal Administrativon oikeuskäytännössä on todettu, pidetään valittajan esittämää ennakkoratkaisun pyytämistä Euroopan unionin tuomioistuimelta SEUT 267 artiklan perusteella aiheellisena, jotta taataan unionin oikeuden yhdenmukainen soveltaminen unionissa.

Käsiteltävässä asiassa on varsinaisesti kyseessä unionin oikeuden tulkintaan ja soveltamiseen liittyvä ilmeinen ristiriita, kuten edellä on tuotu esille, minkä vuoksi niin kutsuttua ”acte clair” -oppia ei voida soveltaa. Tämän vuoksi Supremo Tribunal Administrativon on päätettävä pyytää ennakkoratkaisua SEUT 267 artiklan nojalla, koska sen ratkaisuun ei voida hakea muutosta, jottei syntyisi sellaista kansallista oikeuskäytäntöä, joka ei olisi kuudennen arvonlisäverodirektiivin hengen mukainen.

Tätä mieltä on ollut unionin tuomioistuin erityisesti vastikään [4.10.2018 asiassa C-416/17 antamassaan tuomiossa], jossa viitataan puolestaan [15.3.2017 asiassa C-3/16 annettuun tuomioon (EU:C:2017:209)], jonka osalta tähän on valittu seuraavat otteet tuomion 32–34 kohdasta:

”32 SEUT 267 artiklan kolmannessa kohdassa määrätty velvollisuus esittää unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymys on nimittäin osa unionin oikeutta soveltavien kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen

yhteistyötä, jonka avulla pyritään siihen, että unionin oikeutta sovellettaisiin oikein ja tulkittaisiin yhtenäisesti kaikissa jäsenvaltioissa (ks. vastaavasti tuomio 9.9.2015, X ja van Dijk, C- 72/14 ja C- 197/14, EU:C:2015:564, 54 kohta).

33 Lisäksi on todettava, että tällä SEUT 267 artiklan kolmannessa kohdassa määrätyllä velvollisuudella pyritään erityisesti estämään unionin oikeussääntöjen kanssa ristiriidassa olevan kansallisen oikeuskäytännön syntyminen missä tahansa jäsenvaltiossa (ks. vastaavasti tuomio 15.9.2005, Intermodal Transports, C- 495/03, EU:C:2005:552, 29 kohta).

34 Kuten unionin tuomioistuimien on jo useaan otteeseen todennut, asian ylimpänä oikeusasteena käsittelevä tuomioistuin on määritelmän mukaan viimeinen oikeusaste, jossa yksityiset voivat vedota niihin oikeuksiin, jotka heille unionin oikeudessa myönnetään. Ylimmän oikeusasteen tuomioistuimien tehtävänä on varmistaa oikeussääntöjen yhdenmukainen tulkinta kansallisella tasolla (ks. vastaavasti tuomio 30.9.2003, Köbler, C- 224/01, EU:C:2003:513, 34 kohta ja tuomio 13.6.2006, Traghetti del Mediterraneo, C- 173/03, EU:C:2006:391, 31 kohta).”